

De regimine Datiui.

sabbati tē. ponit absolute hoc more. i. sicut nota localia p̄dicta. Cōf. qua re dicit (videbis) Dōm q̄ ppter duas contrarias opiniones q̄nū p̄ma est q̄ vespe ē abtri causā tte declinatioē ab illo noīe vesp̄. vt ibi factū ē vespe et mane dies vn⁹. Alij dicit q̄ sit ḡtū ab illo noīe vespa vespe. Sz ista se cunda opinio ē melior & cōmuniōr; q̄ ista sua exprimit illā horā in q̄ maria magdalena euit ad sepulcrū & illā certā horā fecit ille ḡtū vespe & h̄ abla tuus. Et hoc etiā p̄t ex relatio (q̄) cū dī: q̄ luceat q̄d ē ḡ. fe. nō referens nisi ans fe. ge. Arguit. Uenit importat motū ad locū: ḡ poti⁹ dī vespere Arguit ponit in actō Dōm q̄ si venit p̄struī cū calū iportāte locū: hic ille casus dī ponit in actō: q̄ de ḡtō t̄pis noī oportet q̄ ille ḡtū vespe h̄ iportat certum t̄pis. s. fine noctis. q̄ p̄cipiū p̄me diei sabbati. i. septimane v̄l p̄ma sabbati. i. p̄ma hora illius diei q̄ dicebat sabbatu. Cōf. q̄re ponit potius in ḡtō q̄ in Querit ablē. Solo. Ad fēcāndū q̄ sicut genus est casus p̄cipiū ita in hoc t̄pe vo luit notare enāgellula p̄cipiū zpletū n̄e redēptionis q̄ nihil p̄misit nobis natūritas vel passio dī: n̄i secura fuisset eius resurrectio. Arguit ḡtū p̄me declinatioē debet plongari: sed vespe in isto versu abbreviat: ḡ tē. Solo. p̄ sīcōpā debet dici vespe: vt p̄stitutā spondeū & sic nullū ē impe dimentū in metro. Uel dicendū q̄ stat materialiter & ē in textu acti casus et sic nō oportet q̄ p̄ducatur q̄ nomē neutrī ḡ. in e corripit tñ ille actus representat ḡm in antiphona paschali positum.

i. dēcōnē scātē rē possēssam dēcōnē scātē ḡnationē casui.

Dollellum debes sociare genusq; datiuo. Ex vi pos sessionis.

Lum verbo per qd̄ substantia significatur

Chic auro: incipit determinare de regimine dī. Ratio ordinis ē: q̄ ordo regimini possitus est ab auctore iuxta ordinē casū: q̄ iunenes quos inten dit instruere ordinē casū ex donato scūtū: s; ḡtū in ordine casū obliq; p̄cedit dīm. q̄ regimē ḡtū p̄cedit regimē dī et si s̄. Et dicit auctor q̄ de bēm. sociare dī casū possēssum et gen⁹ cū verbo p̄ qd̄ tē. i. mediā te dōbō substātu. Hec sua stat in dubiis p̄cas. p̄ia ē dictio scātē rē possēssaz p̄t regere dīm scātē possēssorem illius rei mediāte verbo substātu ut liber est petro. Sc̄da regula est dictio scātē genus. i. aliquā lineā p̄ang uinitatis seu p̄cipiū generatioē p̄t regere dīm scātē rem generatam vel scātē illa rē respectu cuius ē linea ḡnatiōis seu p̄anguinitatē medi ante verbo substātu: vt iste ē iohanni pater: sum tibi filia tē. Cōf. quot cōcurrūt ad regimē dī. Solo. q̄tuor: sc̄z duo ḡthalia & duo specialia. Ḡthalia sunt mod̄ dependēs et p̄te dictioē regentis & depēdēntiā determinās ex p̄te dictioē recte. Sz speciali p̄cipiū sunt modo acq̄retis et mod̄ cui aliqd acq̄ritur. Querit. quot sunt vires in regimine dī. Solo. q̄tuor: sc̄z ex vi possēssōis: ex vi relatioēs: ex vi actus querit in habitū: ex vi acq̄sitiōis specialis: & ultra q̄tuor ē regimē generale. s. ex vi acq̄sitionis ḡhalis Arguitur de relatioē in lī sequentiā dicitur: ergo hic sup̄flue ponitur hec regula. quia pater filius nepos omnia sunt relatiua. Solutio. hic deter minatur de eis vi regunt alios dīos q̄ suor̄ correlatiōis: sed in textu se quenti regunt dīos suor̄ correlatiōis. Et q̄i regunt ḡm dīcendo sortes ē pater tui valē tñ sicut pater tuus p̄ modū possēssōis sed q̄i dicitur pater tibi: valē tñ sicut ē pater ad utilitatē tuā. Arguit. Sicut sex sunt vires in regimine ḡtū: ita etiā erunt sex in regimine dī. probat p̄sequētia Arguit p̄ simile: quia ambo sunt casus obliqui. Dicendū q̄ nō ē simile: quia in re simile genitū attēduntur vires penes id quod est alterius quod fieri po test secundūm demonstrationem: et partitionem: vt prius patuit. Sed in

Glosa notabilis

Querit

regimine dti attendunt vires penes id qd acqrrere alteri: qd nō pō fieri fin p̄titionē sed demonstrationē: s̄ q̄truo modis tm̄. **Querit.** vt̄ verbū substatiū de necessitate addat. **Dicitur.** nō de necessitate absoluta s̄ p̄ditio nata. primum p̄: qd p̄bo substatiō deposito adhuc manet orō & grā. Scđz p̄: qd pfecta sita nō habet nisi habito p̄bo substatiō. **Ubi nota.** qd iste dtus nō regit a p̄bo substatiō: s̄ a noī mediā te p̄bo substatiō: sicut sedens sup̄ equū p̄ncipalr ipm gubernat: s̄ instrumentū qd mediāte ipm regit ē frenū chām & hmoī. **Querit.** qd verbū substatiū magis exprimit hic: cū magis ne cessariū sit i regimine gti qd h. Solo. id: qd ḡtus denotat actualē possessorē a possestorē: s̄ dtus notat eā hābitualiter possessorē cuī mō acq̄statiōs tm̄. **Ubi dicēdū.** qd nomē h̄z potentiā regēdi dtm & p illa potētia reduci ad actū p̄ p̄bū substatiū & hoc intelligēdū ē de rōne pfectiōnē s̄ne: qd absolute nō regrit verbū substatiū s̄ p̄ditionē. **Et h̄z iste textus veritatē tam de possessione pura qd impura.** **Ubi.** Nō regrit p̄bū substatiū tanq; mediū: qd dictū ē fālsum. **Añs probat** in hoc exemplo: placidū mīhi. Solo. Nola adiectiuā bñ p̄nt regere dtm s̄ne medio qd substatiū: qd sc̄ant p̄ modū alteri acq̄stiblū: nō tñ noī substatiū qd sc̄ant p̄ modū p̄ se stātis nō vt alz̄teri acq̄stiblū: vt p̄s patuit. **Querit.** A qd partibus oīonis regit dñs. Solo. a sex. Primum a noī: vt amabilis mīhi: amandus nobis. Scđz a promicie: vt idem mīhi. Tertio a verbo: vt fauē tibi. Quarto ab aduerbio vt sit mīhi. Quinto a p̄cipio: vt dñs tibi. Se, cto ab interiectiōne vt heu mīhi. **Nota** qd oī verbū mīdi p̄t regere dtm casum dñm acq̄stire ponat. vñ. Non est in mīdo verbū qdūcū sit illud: dn̄ possit regere casum qdūcū dtm.
dictiōes s. dtm regunt

Hicqz relative voces hunc sepe gubernant

hostilis dictio sc̄ans p̄prietatem

His contrarietas sotiatur proximitasqz.

Exemplū de contrarietate Sunt exempla de proximitate.

Illi dissimiles vicinus s̄ne propinquus

Cudit qd relative voces. i. relativea logicalia regit sepe hunc. s. dtm. **E**t his socialē contrarietas & proximitas. i. dictiōes sc̄antes contrarietatē & proximitatē. Hec sententia stat in trib⁹ regulis. **P**rima ē: relativea logicalia sepe regit dtm sui correlatiū: qd iste dtm: pater: filius ē dñs fūsus. **E**t p̄ hoc intelligit: qd nō solū fūgula verificat de relatiōne eparantie: s̄ etiā de alijs. Scđz ē dictio sc̄ans contrarietatē hostilē p̄t regere dtm sc̄ante illū respectu cui p̄t habet talis contrarietas: vt inimicus petro. **T**ertia ē dictio si gn̄ificans proximitatē p̄t regere dtm si gn̄ificantē illū respectu cuius habetur talis proximitas s̄ne in loco s̄ne in sanguine: vt vicinus petro: nepos iohanni t̄c. **Queritur** quare dicitur in textu sepe. **Solutio.** ideo: qd relatiōna non semper regunt dtm sed qdūcū regunt genitū vi pater filii pater. **A**rguitur. prius et posterius sunt relative: t̄ tamen nō regunt dtm sed abltm ȳ prius posteriorē prius. **Solutio.** relativea p̄patiū gradus possunt regere abltm: sed alia regit dtm: t̄ sic ista regula intelligit: s̄ relatiōna nō cōpatiū gradus relatis ad sua correlatiōna sine medio p̄pōns. **C**ōtra Re latiniū nō p̄patiū p̄t regere gtm: g t̄c. probat in hoc exemplo: filii patris in quo illud correlatiū filius ē gtm & nō dtm. Solo. textus nō dicit semp̄ sepe. **Querit.** qd est dñtia harum regularium. **Solutio.** ista: qd relatiōna s̄m primam regulam regit datūm s̄ni correlatiū: vt similis simili. s̄m similis: sed s̄m alias regulas regit datūm s̄ni correlatiū: vt iohānes est similis petro. **E**t hoc sit ad significandum qd relatiōnū nō semp̄ egit dtm.

Querit

Arguit

Replica.

Querit

De regimine Datiui.

regit dñm sui correlatiū: ideo nō posuit alias reglās speciales. **Querit** quare nō addit cū ḥbō substātū. **Solo.** Quia relativa sunt adiectiva et adiectia dicunt actualē inherētū: ḡ nō ē necessariū addere ḥbō substātū ad reducendū potētialitatē ad actuū. Tn pōt addi vt id qd̄ ē in re actualis in finone excludit: nō tñ necessitate absoluta sed cōditionata. **Et iō (sic) in** textu nō dicit omnino dñl situdinē sed aliquālē. **Querit.** Quō denoīal **Querit** istud regimē. **Solo.** Pūlī potissime denomiñatur ex vi relationis. Sedz ex vi p̄triaratatis. Et tertius ex vi p̄mitatis q̄ regimē dñ denoīari a dictioñ regente in ordine ad dictioñ rectā vt superius patuit ex p̄dictis.

^{sup. terminat} ^{sup. nomina} ^{sup. p̄dictis}
In bilis aut in dñs Verbalia iungis eisdem, **Ex vi ac-**
Ex p̄pli in quo amabilis regit illū dñm nobis: similiter et amandus
Sic nobis ch̄ristus amabilis est et amandus **tus quer-**
fi in hitū.

Dicit q̄ noīa verbalia in bilis aut in dñs terminata regunt dñm a p̄ter⁹
vt xp̄s est amabilis imbi xp̄s ē amād̄ nobis. Et dicit noīater in bilis aut
in dñs ppter noīa ḥbalia in or vel in trix terminata: q̄ illa regit ḡtū. Et
debet addi a verbis trāstitiis descendāt a dñis neutra
libus nō regit dñm. **Querit.** One ē dñtia int̄ noīa ḥbalia in bilis descē
dennia a ḥbōis trāstitiis et neutri liby. **Solo.** ista: q̄ descendētia a verbis
trāstitiis exponit passiuū p suū infinitiuū passiuū: vt amabilis. i. aptus
est amari: debet amari: oportet amari. Sed descendētia a verbis neutra
libus exponit neutraliter p aptus et p suū infinitiuū vt stabili. i. apt⁹ na
tus ē stare. Et dñ h̄c regule addi passiuū p̄tationē h̄ntia q̄ si haberet acti
uā p̄tationē tñ nō regit dñm: vt lumē ē penetrabile p̄ vitru. i. apt⁹ pene
trare: h̄ vitru ē penetrabile: ibi passiuū exponit. i. apt⁹ penetrari. Et debz
addi: regit dñm fcantē rē inferentē passionē: q̄ si dñs alud significaret
tunc nō regeretur p istā regulam. **Arguit.** Sunt aliq̄ noīa in ilis termi
ta vt docilis utilis q̄ etiā regit dñm p istā regulā: ḡ textus est dñminutus **Arguit**
Solo. Ideo dñllis nō fit sp̄alis regulā: q̄ pauca sunt: et etiā h̄t cū istis ali
qualē p̄uenientia. **Non** tñdū q̄ noīa verbalia in ilis terminata etiā p̄t
exponi actiue seu passiuū: vt habili. i. aptus habere seu haberi. **Arguit**
Amandus ē p̄cipiū: i male ponit p noīe ḥbali. Solutio. Amandus capil
dupliciter. Uno mō vt exponit p diḡ. vt amandus. i. dignus amari: et sic
est nomē: et regit dñm p istā regulā. Alio mō exponit p̄ debet vt amandus
i. dñ amari: et tunc est p̄ticipiū: et regi euīdē casum quem suū verbū
a quo descendit. Unde Alexander. Que iūges verbo iunges et p̄ticipā
ti. Iēc p dignus nomen: p̄ debet p̄ticipans est. **Querit.** Quare aman
dus nominaliter positiū nō regit ḡtū sicut alia p̄cipia p̄tis tñs noīali
zata: vt amans. **Solo.** Iz amandus sit nomē: tñ adhuc passiuū fecit et p passi
uum exponit: ergo adhuc regit dñm scit suū ḥbū passiuū. **Cqr.** Quō re
gimen p̄tice regule denoīatur. Solutio ex vi act⁹ queri in habitū: q̄a p̄
dicta nomina feant illud per modum habitus et quietis: quod sua verba
feant p modum fluxus et fieri: ergo actus in illis est mutatus in habitum.
dictioñ feantē vtilitatem

Damnum significans aut vtile pone datiuo. **Ex vi acq̄**
Ex m̄ i q̄ illa dēc̄ grat⁹ feas̄ **Ex m̄ in q̄ illa dēc̄ grauis significās in**
utilitatē regit dñm patri re **situōis spe**
solutio ista: q̄ rela
tum: vt simili sim
relatum: vt vñl
ut lñḡ regit dñm
sp̄tis. **Cura Re**
et cōfōd̄ filii patris
eterni nō dicit sem
solutio ista: q̄ rela
tum: vt simili sim
relatum: vt vñl
ut lñḡ regit dñm
sp̄tis. **Cura Re**
et cōfōd̄ filii patris
eterni nō dicit sem
solutio ista: q̄ rela
tum: vt simili sim
relatum: vt vñl
ut lñḡ regit dñm
sp̄tis.

Hic patri gratias; hosti⁹; grauis dare debes.

Glosa notabilis.

Dicit q̄ dictio p̄cretive sc̄ans cōmodū vel incōmodū. i. dānū vel vtilita
tem p̄t regere dt̄m sc̄antē id cui acq̄ris talis vtilitas vel tale dānnū: ve
vtile mihi p̄ficiū mihi grānis mihi. Et dicit notāter (dictio) ad scandū
q̄ nō solum nomē p̄ istā regulā regit dt̄m sed etiā dānū et p̄cipiūt nocet
mihi obest tibi faciens tibi. Et si notāter (cui talis acq̄ris vtilitas vel dānnū)
qr̄ si dt̄s aliud sc̄aret nō regeret p̄ istā regulā: vt filius docet patri
q̄ h̄z duplū sensu. Prīmū q̄ filius docet ad vtilitatē p̄tis: et sic regit p̄ illā
regulā. Sepe resolutus in ab. Et dī addi ex vi acq̄sitiōis speciat ad diffe
rentiis dt̄i recti p̄ illā regulā (Istius regimen). **C. A.** Gratitudo est dictio
sc̄as vtilitatē i. tñ nō regit dt̄m p̄ istā regulā: h̄z ḡm ut gratitudo patris
Solo. regula intelligit de dictioē sc̄ate p̄cretive dānū v̄l vtilitatē v̄i gra
tus patri. **C. A.** Ista dāno spolior: importat dānū et laudo cōmēdo in
portat vtilitatē: i. tñ nō regit dt̄m p̄ istā regulā: h̄z actū: vt dāno te: lau
do te. Solo. Verba ista trāstitiue capta regut actū h̄z acq̄sitiue polita re
gut dt̄m. Et q̄ elicit talis regula: qr̄ ols dictio sc̄as r̄e suā: vt ē acq̄sibilis
alteri h̄git dt̄m p̄ istā regulā: si ex sui impositione importat dānū seu vt
ilitate sed si solum ex additione sui cū dī importat dānū seu vtilitatem
tunc regit dt̄m per illam regulam. Istius regimen.

sup. generalis. f. datiuū

Arguit

Arguit

**Ex vi ac
q̄sitionis
general.** Istius regimen dabit acq̄sitiō casus

Est exemplum

Nobis est passus qui nobis cuncta creauit

Est exemplum

Nobis surrexit qui nobis tartara fregit

Querit

Nota.

Iste textus potest dupliciter sententiari. Primo sic quilibet dt̄s sim
p̄dicta dītū or regim̄ p̄t regi ex vi acq̄sitiōis gnalis Uel sic q̄sīcūg dt̄s
regit ab aliquo: tūc p̄ talē orationē importat acq̄sitiō: qr̄ dt̄s est p̄p̄rūs
casus acq̄sitiōis: sicut ḡtū possessionis. Quoniam. Quottuplex ē acq̄sitiō
Solutio duplex. f. gnalis et specialis. A cōficio specialis ē q̄ dictio regens
de se importat cōmodū vel incommōdum dānum vel vtilitatē. vt graz
nis et vtiles de hac intelligit regula p̄dicta. Dānum significat: vt ibi di
ctū est. Sed generalis acq̄sitiō est: q̄n dictio de se non importat cōmodū
seu incommōdum sed adiunctione alterius sc̄at dānū vel vtilitatē et de
illa agitur hic. Notandum q̄ p̄ter regulam generale (sim quā omne h̄z
bum acq̄sitiue possum potest regere dt̄m) sunt aliae regule speciales
Quarum prima est. Omnia composita a sum et fore regunt dātūm p̄ter
absūm q̄d regit sepius abītū: vt iohānes abest patria. Exemplū de aliis: vt
obest mihi: pedeſ tibi: sc̄io id prodest mihi. Secunda regula Omnia cō
posita cum prepositione con: regunt dt̄m: vt tuā dignitatē tibi congra
tulor: congaudio tibi in decoratu tuo. Tertia regula. Omnia composita
a facio q̄n sponſū cū aduerbio f̄git dt̄m: vt deſ tibi benefaciat. Quarta
regula. Omnia verba sc̄antia nocere regunt dt̄m: vt noceo officio tibi cru
di fructus officiunt vocī. Sexta regula. Omnia verba sc̄antia certare re
gunt dt̄m: vt concerto pugno contendō tibi. Septima regula. Verba si
gnificantia p̄trāri regit dt̄m: vt obvio obsto tibi. Octaua regula. Ver
ba sc̄antia obedire regit dt̄m: vt obedio acquiesco pareo famulorū obſer
tibi. Nonā regula. Verba sc̄antia inimicitiam regunt dt̄m: vt inimicor
inſidioꝝ petro. Decima regula. Verba significantia blandiri regit dt̄m

De regimine Datiui

ut blādior adulor adiocoſ tibi. Undecima regula. Verba ſcantia actus
irascendi regūt dñm: ut irascer indignor ſtomachor iohāni. Duodecima
regula Verba ſcantia actu dādi operā regunt dñm: ut ſtudeo in culō in-
dulgeo ſris Tertiodecima regula. Verba ſcantia actu graſificādi regūt dñm
di regūt dñm: ut pſideo pſicior pſum tibi. Notādū q grad⁹ capiſ dupl⁹ Nota.
prio ē idē qd accept⁹: ut vñm mihi datu elerit ut possem p tuis ſummis in
me benemerit tibi grat⁹ eſſe. Scđo ē idē q memor bñficij: et ſic ſgit accēm
te eſſe. Notādū q gue qñq idē ē qd pōcleros ſt: ſic oppont leui. Un pſos
capit fm trāſlationē ad alia: vt gñis ē i morib⁹: et hoc i malo et etiā p trāſ
sumptio capiſ bono ut hoies pſtates i prudētia gues noiant: qz nō ſt
i uito ſeu ab eq ſcedūt. Scđo gñis ē idē q moleſt⁹: et ſic regit dñm ut h est
gñis hōſti. Etiā capit p labore aſſic̄: et ſic di qd yñ ſūt gñes: qz nō dicitur Arguit
ne aliqui exhubet ne gotū. Ar. Si oia ſbā mudi poſtent rege dñm: ſeq
retur q oia ſbā mudi eſſent debil trāſlitioſ: qz tale ſbū ſgit dñm vi aliū
obliquū pter actū. Solo. ſbū ſgit uno mō dñm tanqz ex ſua natura ſibi p
pnu: et ſic ſoli ſbā debil trāſlitioſ ſgit dñm. Alio mō ſbā ſgit dñm non
tanqz caſiz ex ſuā ſibi pnu: ſz ex hūtate acqſitioñ gñal et talia ſbā nō
eptor et debil trāſlitioſ. Sitr oē ſbū mudi pōt rege duos actōs. Unū q
e ppoſitū ſcaricis: ut curro curſuz et aliū ſcantē tps i q tal fit act⁹: ut
petr ſicut h hō ſtationē tres horas. Ar. Ex illo ſeqꝫ q omē ſbū mudi
nō pōt rege duos actōs: qz illō ſbū ē veheſemtissime trāſlitioſ: qd
Solo. Hō pnt rege duos actōs indifferent: ſz ſoli illos q ſcant illud qd ē
cū verbo proportionabili ſcantioſ et tps ſed hoc non facit aliquod verbum
elle veheſemtissime transitioniſ ut poſte dicetur

S. alciui tribues acqſitioñ positos

Verbo ſepe duos dabis acquirendo datiuos.

Erem in q hoc ſbū ſunt regit illū dñm in quo ſbū ſunt ſgit illū dñm
dñm mihi cui aliqd acqſit⁹ illū da
vobis cui aliqd acqſit⁹ et illū datiuos
tuis lucro hñtē modū q acqſit⁹.

Hec mihi ſunt lucro. vobis ſunt cetera dñm: no

res acqſitas. i. pſiceres. f. pſonis.

Acqſita notes quibus iſta videbis aperte

Dicit p ſtū acqſitioñ poſitu ſepe ſgit duos actōs. Unū ex ſuā acqſi-
tioſ. Alter ex ſuā acqſitioſ et finalis et g dñc q notāda ē res acqſita et cui ta-
nis res acqſit⁹ ut hoc eſt tibi vñto hec mihi ſunt he noui ciuib⁹ laus ſua decori
ē rē. Quot not regimur ad pſcītā acqſitioñ. Solo. qntuor. ſ. reg acqſit⁹ Querit
res cui aliqd acqſit⁹ modū acqſitioñ et finis ppter quē ē iſta acqſitio. Ex q
ptz q res acqſita ad aliud dependet q ad illos qntuoz modos tūc illa de-
pendētia nō pōt pſcere p duos dñm ſed regimur al qntuoz modis tūc illa de-
Unū ſcantē rē cui aliqd acqſit⁹. Scđm ſcantē modū acqſitioñ. Tertiuz
qntuoz id p qd vel ppter oō ſit talis acqſitio. Exemplū pſcītā. Hec ſunt
mihi cordi lucro. Sitr hic. Teneas hoc tibi menti. Et in horis beate crucis
legitur. Iuge ſit memorie mora hec mihi cure. Ar. quando ponunt Querit
duo nomina ſubſtātu in vna oratione ſine coniunctio media tunc vñuz
ſloum debet eſe genitū caſus. Sed iſti datiuos ſunt nomina ſubſtantiuas
Et ponunt ſine coniunctione media ergo debent eſſe et. Solutio. Illa re

Glosa notabilis

- Arguit** gula h^z intelligi q^znō ē vna dictio q^z posset regere illos eosdē casus Uel
di q^z ista regula intelligit q^z vnum casus determinat dependentiam alterius
Querit C^zAr. participiū eriā figit duos dtōs: g male d^r (Verbo sepe duos) Dicē
dum q^z principiū p̄pendit sub vbo: q^z regit eūde casum quē suū vbo a quo
descendit vt patebit ibi (Que iſiſes verbo rē.) C^zQ^z. In q^ztuplū lici differen-
tia ſunt vba regēria dtm p̄lī regula. Dōm q^z in multiplicitā dñtia. p^ro
vba ſubſtatiua vt līe tue fuerūt mihi magne incūditati: dolori v^rgaudio
Et ſuū ſobis ſubſtatiua p̄pendit vba hñtia cōſine ſcātionē cū eis: ſc^r
vba appiatiois & elutatiois: vt tu tibi id laudi dicis: illud tibi virtuō decēdi
ē. Scđo vba ſcantia actū dandi duos regūt dtōs: vt hoc dabit tibi laudi
vel vtrupio: illud do tibi dono rē. C^zItē nota dñtia inter cōmodare & mu-
tuare: q^z cōmodatio ſuū cū idē in numero redit cū aut mutuamus non redit
idem in numero ſed in ſpecie ſeu in valore: vt iohānes dedit mihi librū ſuū
cōmodato. C^zItē vba ſcantia actū ſubueniēti regit duos dtōs vt petrus
venit mihi auxilio. Et qdā alia vba vt pſilio: vt petr^r, pſiliſt auxilio ſocijs
Et qdā vba ſgūt ſolū ſc̄m dtm: vt loci p̄oris h^z actū: vt iacob dilexi ſan-
aut odio habui: vt ille deūs odio in eadē ſuū p̄t regi a vbo ſubſtatiuo ſum
vel ab ho^r vbo habeo vt habeo iohāne odio: vt ſum iohāni odio. Et vnuer-
ſaiſ ſi loquimur artiſcialiter omne ſuū mūdi p̄t regere duos dtōs casus
Querit C^zQuerit. Utru ſit duō dti regūt ex eade vi Solo. ſic & lī ambo regant
ex vi acqſitiois th nō eodē mō: q^z pīn^r dtū ſcat rē cui aliqd acq̄rit & regi-
tur ex vi acqſitiois actie et ſecūdū ſcat illud q^z acq̄rit: & regi ex vi acqſi-
tiois paſſiu. C^zArguit. Nomē nō p̄t regē duos grōs: g ſuū vbo p̄t regē
duos dtōs. Solo. Negandū eſt accēs qſicut verba vēhemētissime trāſi-
tiois regunt duos actōs: in eorū noīla verbalia regūt duos grōs: vt iohā-
nes eſt doctiō petri grammaticae & petrus eſt iſtructiō iohānnis muſice
henricus eſt iudicitor petri tunice.
Sup. dtm & abltm. est exemplum:
- Hepe resolutis in ab. viſiſ huic. viſiſ ab illo**
- Arguit** C^zNia ē q^z dtū ſepe resolutis in abltm mediāte p̄pone a vel ab vt lumē-
cernū illi. i. ab illo di vuglo. i. a vulgo. Et qdā d^r de vbo etiā intelligens
dū ē de pteſcipio: vt iſte inuiſiſ ē hominib^r: ē dlect^r deo & hominib^r. i. a deo
& hominib^r. Sitr ſic. Bubo ē oīb^r aub^r poſa. i. ab oīb^r ambū. C^z Arguitur
Nomē nō p̄t regere dtm niſi mediāte verbo ſubſtatiuo: g male d^r in ter-
tu(huic viſiſ) Bubo p̄ba p̄ illā regula. Cū vbo p̄ qd. Solo. Illa regla in-
telligit de noīd ſubſtatiuo ſz iſta intelligit de noīb^r adiectiōis. Uel dōn^r
q^z viſiſ eſt huic pteſcipio qd nō p̄t regere eundē casum quē ſuū verbū a quo
descendit Uel dicendum q^z hic ſubintelligitur verbū ſubſtatiuo. C^zQuerit
A qdū verbis regitur deūs resolutib^r in abltm. Soluio p̄mo regitur
a verbis paſſiu: vt colo videſ illi. i. ab illo et ſubverbis paſſiuſ dnt p̄rie-
hendi verba deponentia & coia paſſiu ſcātiois et verba neutro paſſiu
vt naſcitur huic filius. i. ab illo. Petrus veneratur mihi. i. a me. Johānes
vendit mihi. i. vendit eſt a me. Secundo regitur a verbis imponſialibus
paſſiu ſocio: vt ſletur virgilio. i. a vir gilio. Frequentiū tñ tale verbū im-
ponſiale resoluti in verbū actiū: vt ſtatut mihi. i. ego ſto Tertio regit a no-
minibus vbalib^r in bilis & in duis terminatis: vt rps ē amab^r v^r amad^r no-
bis: id ē nobis. Et etiam regitur datiuſ a quibusdam nominiib^r verba
libus in oīſ terminatis: vt iohānnis eſt omnibus hominibus odiosus. i.
ab oībus. Quarto dictiōes diuerſitat^r et alietat^r & diuerſitas ſcantes
regunt dtm: vt diuerſuz illi. i. ab illo: diſcrepat illi id ē ab illa. Frequentiū
camen in ablativo inueniūtur. Quinto a verbo ſuceptiōis et receptiōis eſt

De regimine Datiui.

Petrus sustulit mihi aurum: etiam aufero ei ipso tollo. Sexto hoc verbum est captum per existimat fuisse deum resolubile in ablativo mediatoe propositioe a vobis ab ut diuinitate non sunt mihi tamquam quoniam fere. i. non reputant a me per tamquam. Queritur scilicet deum resolubile in ablativo. Solo. Scilicet re a quod alteri passio infertur. Et nota quod deum magis resoluitur in ablativo quam in conuerso: quod resolutio nihil aliud est quam illius quod occultum est manifestatio: sed manifestatio est ista sua in ablativo quam in dicto: quod potius resoluitur deum in ablativo quam in conuerso: sicut obscurus resoluitur in illud quod est clarum et manifestum. Ite cum deo visum est mihi exponitur sic. i. a me videatur. Sed quoniam dicitur video mihi tenet dum dicitur nichil: videtur tibi teuto. dum dicitur dicitur sibi vel illi teu. dum dicitur unde. s. dicitur sibi intentio. i. actus.

His preceptuia quartis Venerates dare Verba

s. sibba acti fandi sciantia. i. actu significandi.

Junges que fari signant aut significari

declaro tibi hec tibi hec tibi hec

Hec tibi clarifico signo vel denoto scribo

omnia ista verba.

Erudio doceo iubeo simul instruo disco

hoc verbum i. sotiare i. acto

Ac introduco debes coniungere quarto

acquisitum ponis s. sibba s. casibus

Dū tamen acquiris decet hec sotiare datiuis

Dicitur quod verba preceptiva ad preceptum: ut pricipio. Ad fandum siue loquendum ut dico. Ad declarandum: ut clarifico. Structum cum deo et acto: ut principio tibi hoc dico tibi verum clarifico tibi textum. Et hec sibba erudio doceo tecum: quod debet in adiungere acto si tibi acquisitione ponatur: etiam decet ipsa sociare deum: ut doceo tibi filium tuum grammaticam. Sua ista stat in actuorum plurimis quarum prima est. Verba preceptiva regunt dictum scantem illud cui principitur et actionem scantem illud quod principit: ut mandato tibi hoc. Secunda per sibba sciantia actum loquendi regunt dictum scantem illud cui loquitur actum scantem illud quod deo ut rerulit mihi nona. Tertia per sibba sciantia actum notificandi regunt dictum scantem illud cui notifica tur et actionem scantem illud quod notificat ut clarifico tibi illud. Quarra pars ista sibba hic in textu posita. s. erudio doceo instruo tecum: quod ex propria natura regunt actionem: dum tamen acquisitione ponatur regunt etiam dictum et sic predicta sibba regunt dictum cum acto quoniam acquisitione ponitur ut doceo patri filii suum grammaticam. Arguit ista sibba primitia ad inhibitiouem regunt etiam dictum: ut inhibeo tibi illud: sed regula est minuta. Solo. Illa reprehendit sub sibbis preceptivis: quod illis opponuntur et oppositorum eadem est disciplina. Arguit ista verba regunt proprias actiones: quod deo hec regula ponit in regimine acti. Solo. Verum est per se loquendo sed soli incidentaliter hoc loquitur ad scandendum per locum a minori in ordine ad maiorem. Si sint vehementissime transitiones de quibus minus videat tamen acquisitione posita potest regere dictum. Et de verbis miseri potest regere dictum. Queritur quidem dupliciter. Uno modo non potest dictum sciret re a principio: quod est in eadem ordine. Alio modo potest regere illos duos casus diversim in diversis orationibus et quoniam hoc sit tunc adiunctorum ei infinitum: ut principio tibi scribere: ut principio te legere: et tunc ille actus te regat ab illo infinito scribere quod scaturit per resolutionem: quoniam s. actus potest resolvi in dictum et infinitum

Arguit

Arguit

Queritur

Glosa notabilis

fit sūbū finitū mediāte q̄ vel q̄ten⁹ manēte cādē sūia: vt sc̄ipio q̄ tu le
gasz ille actūs nō p̄t f̄gi ab illo h̄bo h̄cipio: q̄ si f̄geret actūm rei ronalis
tūc eēt h̄bū vehemētissime trāsitiōis q̄d ē falsuz: q̄ si regeret talē actū q̄
f̄caret rē recipientē aliqd: adhuc posset regere ynum actūm q̄ f̄caret illud
q̄d recipit: hoc aut̄ falsum ē: h̄z tñ ihuitu⁹ cū actō suppleret vicē actī casus: z
h̄cipio nō ē h̄bū absolu⁹ in ista orōne: h̄cipio te legē. **C. A.** Verba primē
tia ad p̄sulēdū etiā regū dñm cui actō: ḡ text⁹ ē diminut⁹. Dñm q̄ illa sp̄
hendū sub h̄bis p̄ceptu⁹ q̄ h̄z alicui p̄cige etiā h̄z illi p̄sulere: vt p̄sulē
tibi hoc. **C. A.** q̄truplicia sunt h̄ba regēta dñm cū actō p̄ ista regulā. Di-
cendū q̄duplicia. Prio. h̄ba p̄tinētia ad loquēdū: vt loquē sermocinor dis-
co p̄dico zē. Seco. h̄ba p̄tinētia ad notificandū aliqd: vt notifico clarifico
et sūta. Tertio. h̄ba f̄cantia actū donādi: vt do restitu⁹ remitto reddo in-
dulgeo p̄bē tribuo largior z p̄ero. Quarto. h̄ba p̄tinētia ad largitionē ve-
ritato destino trāsfero. Et p̄nī addi duo m̄: i: quor⁹ p̄m⁹ ē. Verba f̄cantia p̄-
mittere regūt dñm cū actō: vt p̄mittit sp̄deo polliceo. Sc̄ds ē h̄ba f̄can-
tia actū cōparādi regūt dñm cū actō: vt cōparo p̄ero cōpono eq̄: vt cōfero
te illi z p̄t adhuc addi ablūs in q̄ sit cōparatio: vt p̄ero te illi eloquentia
Silr h̄ba f̄cantia actū subiungādi vt subiugō suppono subdo. Etia⁹ verba
f̄cantia actū adiun ḡcēd vt assitio adiungō ap̄lico vt assitio me petro zē.
A. Arguit. p̄la sunt h̄ba f̄gētia dñm cū actō q̄s autor: hic in textu enuerat
ḡ ē diminut⁹. Dñm q̄ autor ponit hic aliqd sub q̄o alia sp̄pendit z sūt etiā
in p̄dictis enumerata. **C. Notandū** q̄ instruo h̄z duplēc f̄cationē. Qñig ē
idē q̄d p̄paraē vt instruo classem multitā acē: sic dī miles illustris. i. ad
pugnā armat⁹. Qñig ē idē q̄d docere. vñ Catho. Si tibi sint nati nec opes
tūc artibus illos intrue zē. Sed ceteror⁹ verborum significations sunt
satis plane: deo eoz expositionem remitto ad aliū locum
hoc nomen adiectiū obuiam obuiū illas interiectiōes. s. p̄dictis.

Dobuius atq; viam vio ve siml̄ heu quoq; iūq;ā

Snia ē q̄ hoc nomē adiectiū obuius: z hoc aduerbiū obuiā: z illud h̄bū
obuiō as are cū illis dnab⁹ interiectiōib⁹ ve z heu volūt regere dñm vt ob-
uius sum tibi: venit mihi obuiā: obuiauerūt vobis ridentib⁹ z ibi Obuiave
rūt dño zē. Ne mūdo ab scādalo heu mihi q̄r incolat⁹ me⁹ zē. **A. Arguitur**

Obni⁹ iportat f̄ueratē: ḡ regit ḡtīn p̄ illā regulā. Proximitas f̄ueras zē.
Dñm q̄ nō ē incoñiens q̄ vna dictio regat diuersos casus sūm diuersas
habitūdines. Ul̄ dī q̄d nō p̄nīs heu regla de necessitate h̄z de bñ ec. **A. Arguit.**

Sunt plura aduerbia q̄ p̄t regere dñm ḡ textus esl diminut⁹: vt fas-
uorabilit̄ ribi. **Dicendū** q̄ ista cōp̄ehenduntur sub hoc aduerbio obui-
am. **A. ubi notandū** q̄ oia aduerbia descendētia a nominib⁹ potentib⁹ re-
gere dñm etiā p̄t regere dñm. Et bremitatis ḡtā sub illo aduerbio obuiaz
sp̄pendit. Ubi insup notandū q̄ ale xāder incidentalē determinat hic
de p̄tib⁹ indeclinabilib⁹: inq̄tū ponit hoc aduerbiū obuiā q̄d conuenit
cuz illo noie adiectuo obuius a um in f̄catione: z sub illo alia aduerbia cō-
prehenduntur. **A. Arguitur** Interiectio non potest regere easum: vt dicit
Florista. Interiectio cōwengens carebit veroz. i. nec regunt nec regunt
Dicendū vt interiectio vt interiectio significāt affectū mētis absolute non
regit aliquē easum vt vult Florista. Sz capiū impprie inq̄tū. i. importat
dolorē vel passionē aliquā alteri acquisibilē potest regere dñm: z sic lo-
quit Alexander. **C. Cōtra.** Interiectio adhuc nō potest regere dñm: z p̄t
heu ergo zē. Atis patet pro secunda p̄te per autoritatē Laurentij. S
valla q̄ dicit q̄ heu nunc regit dñm: h̄z actū z hoc p̄bat exēplis peritoris

A. Arguit.

Querit.

Querit.

Arguit.

Nota.

Arguit.

Arguit.

Arguit.

Replica.

De regimine Datiu

¶ Vir. hen stirpē inuisam. The. Heu me miserū. Plinins heu dementiuz
ab his initio estimutātiū ad supbiā genitos. Dōm q bñ pōt regere accusa-
tuū: vt pbant exempla: & vt etiā postea patebit. S3 phoc nō pbatur qn
etiam pōt regere dñm: vt in ps. Heu mihi: qr incolatus meis plongatus
est Ideo auctoritas Laurentij nō est acceptāda: qr nō loquitur in hoc expt
sed magis ex voluntate p̄tradicendi Alexadri: vi p̄tra q plurimos more
pōposoꝝ facit nō ex ingenio certitudine. Querit. quot regule datur de re
gimine aduerbiū. Dōm q q̄tuor prima ē. Omne aduerbiū particula-
ritate importans ips regit ḡm: vt nūc t p̄ie: hodie t p̄is. Et dicū (particula-
ritate) qr si importaret vniuersaliter ips tun c nō regeret ḡm vt semp. Se-
cunda ē. Aduerbia loci regunt genituū: vi vbiq̄ locoꝝ. Tertia regula est
Aduerbia descendētia a nomībus potentibus regere dñm: etiā p̄t re-
gere dñm: vt ipse loquuntur mihi: vel dissimiliter mihi. Quartā regula est
Omnia aduerbia cōpātioꝝ p̄t regere ablatū: vt iohannē currat ve
locis petro. Et aduerbia suplatū gradus p̄t regere ḡm: vt iohannes
optime rhetorū loquitur. Notandum q sub illo verbo obnō as are etiā
alia verba comprehendunt: vi occurro. Exemplū vt occursit dño et offero
The. Optime te mihi offers. Sitr assurgo et insurgo: vt assurgo parentibꝝ
insurgo hostibꝝ. Querit. quot modis capitūr ve. Dōm q diuobus modis. Querit
primo vt ē p̄iunctio eneletica et sic debet ponī in fine dictiōnū q̄s copulat
vt perrus paulus ve scribit legi et sic nō capi in p̄posito et tūc p̄ponit
cū ne t̄z: neue qd̄ yalz t̄m̄ sicut nō. vñ. Neue puellās fletu mouere ca-
uet. Ut fleret oculos erudiere suos. Scđ capitur vt ē interiectio dolētis
vt ve soli si ceciderit: qr nō h̄z subleuantē se. Qñq̄ capiſt vt ē interiectio ex
etrađi: vt ve mundo ab scandalo. Ve vobis scribis et phariseis. Et sic sepe
ponit noialiter. Jñ de sue quasi sine ve. vñ. Nō igil sine ve viuit nunc
filius eue. Et sic capiſt h̄. Notandum q̄ heu multis modis p̄struit: qr qñq̄
ponit sine casu: vt penitent heu miserū didicisse modo. Et qñq̄ cōstruit euz
nō. Vergilius heu p̄fica fides. Qñq̄ cū ḡo. vt heu misere mentis. Qñq̄
cū dō: vt heu mihi qr incolat me ſc̄. Qñq̄ cum actō: vt heu me miserum
Qñq̄ cū vñ: vt heu petre. Et qñq̄ cōponit & dicit heu: et ē idē qd̄ heu: vt
heu q̄ pingui mācer ē mihi thaurus in aruo. Notandum q̄ ē dōtia inter. Nota.
heu et heus: qr heus ē aduerbiū renuocādī p̄terētē. Virgilius. heu inue-
tias monstret viam. Sed heu ē interiectio sub q̄ interiectio p̄phendit
heu qd̄ regit frequentius dñm q̄ heu: vt heu mihi nullus amor ē medicabi-
lis herbis. Et p̄t multe alie interiectioꝝ inueniri de quibꝝ supersedeo
quia faciliter carū significatio pōtest considerari.

ista verba impersonalia sup casu

Lontigit euenit accidit et placet addit de datiuo

sup dōctis

Et libet atq; licet liquet et vacat addit illis

Cōsententia textus est q̄ ista verba impersonalia in textu posita regunt
dñm a partepost: vt cōtigit mihi e o tpe bruḡ esse: placet mihi p̄optime ſc̄.

Arguitur. Sunt plura verba impersonalia regentia dñm q̄ ista: ergo ter Arguitus
est diminutus: qr florista addit adhuc tria: vt suppetit cōpetit expe-
tit. Dicendum q̄ illa comprehenduntur sub illis. Contra. Sub illis intel-
li non possunt: ergo ſc̄. His patet qr cōtraria sub cōtrariis intelliguntur
& synonima cū synonymis sed h̄mōi non sunt illa verba impersonalia a Flo-
rista posita cū illis: ergo ſc̄. Dicendum q̄ licet p̄ oia nō sit ſitudo th̄ ē ali
q̄is: ex qua pōt cōsiderari q̄ cū illis habeant cōuenientiam in regēdo dñm.

Glosa notabilis

Querit

Quot modis p̄t illa verba capi. Dōm q̄ dū obn̄ madis. Uno mō psonalis et sic regit dtm a p̄tēā sicut cetera verba psonalia Alio mō capiunt impsonalis et sic regit dtm a prepost cū infinitivo: vt placet mihi studere. Et rō ē: q̄ quēcūq̄ casū regit verbū psonale a prep̄: illū etiā illū vbi vis impsonalis accepta p̄t regē a prep̄ cū infinitivo s̄z psonalis istoz h̄bor regit dtm a prep̄: ḡ i ipsa impsonalia. Et dr̄ (cū infinitio) nō q̄ infinitiuū sit causa impsonalitatis eoz: q̄ infinitus deposito adhuc manet p̄ ba psonalia: s̄z ē solū signū impsonalitatis illoꝝ h̄bor a posteriori.

Nota.

Arguit

Querit

Nota.

Querit

Querit

Quod tādū q̄ fin̄ Flori. infinitiuū adiungit verbū impsonalib⁹ actue vocis: nō aut̄ possive vocis: q̄ illa sc̄at actū determinatiū: q̄ nō determinat y aliquid alium actū: si v̄ba psonalis sc̄at actū q̄ determinari p̄t y aliū actū. Et istud ve rū ē de v̄bis impsonalib⁹ passiue vocis: dūm nō descendat a v̄bis phereti cōs: q̄ ista p̄t ex sua natura p̄tinuū cū infinitio: vt desideratur a me bibere. **C**īcē cōtingit ē p̄tertū a p̄tinere q̄b ē simul tā gere p̄t regere dtm a p̄tēā et actū a prepost: sic ē verbū psonale: vt ego memini dīgo me o te nō p̄tingā. In dr̄ p̄tingū a ut: et dicunt origina quoꝝ ultima se tangit: tñ vñ nō sunt: vt curis et canis. S̄z p̄tinuū sunt quoꝝ ultima vñ sunt vt partes linee vel trabis sunt p̄tinuū: de q̄b p̄t̄ i q̄nto et in sexto physicoꝝ Sc̄do cap̄ p̄tingit impsonaliter ut. s. valz̄ tñ sicut accidit et sic regit dtm vt p̄tingit mihi legerē. S̄lī alia v̄ba in textu posta p̄t̄ capi psonaliter et etiā impsonaliter. **Q**uerit. Quotuplicia sūt v̄ba psonalia. Dōm q̄ dupl̄ cīa. s. actue vocis et passiue vocis. Actie vocis terminat in t: et teutonizant p̄ es vt licet teu. es geburt sich. S̄z impsonalia passiue vocis terminantur in t et teutonizant p̄ man: vt legit teu. man līst. Unde v̄ba impsonalia actue vocis sunt vigintitria. vñ. Si numerare velis impsonalia et sua natura: et illa sunt vigintitria: et alia sunt impsonalia ex adiunctis et illa sunt q̄ng vñ. Tunc ex adiunctis impsonalia quinq̄. Incipit definit atq̄ potest solet et licet addi. Et dicunt impsonalia ex adiuncto: quia eis adiungitur infinitiuū qui a posteriori denotat eoz̄ impsonalitatem. S̄z verba impsonalia passiue vocis sunt infinita. vñ. Si numerare velis impsonalia verba passiue vocis numeri tibi nō recitabis: quia a quolibet verbo actuo veit vñuz verbū impsonale passiue vocis: sed infinita saltē quo ad nos sunt verba actua: ḡ et cī. **Q**uerit. Que ē differentia inter licet et liberet. Dōm q̄ licet respicit bonuz honestū: sed liber bonū delectabile: vt p̄chdolor omne q̄libet modernis tempibus licet. Et a verbo licet venit licentia. Et ē differentia inter licentia et libertate q̄libertas capitur in bono vt q̄s nō timi de loquatur q̄ serui est: sed ingenu et libere hoc: vt liberū hoīem decet lo qui. Sed licentia in malū potest capi. Comicus Deterior oēs sumus licentia. Sumis etiā licentia in bonū: vt data est mihi licentia orandi. Itēz vacat psonalis captū sc̄at carē vt tu debes ea q̄ me accusas culpa vacare. Et sit h̄: hoc nō vacat mysterio. i. nō caret rōne. Et q̄ng sc̄at opam dare et fgit dtm: vt iohānes vacat l̄fis: vacat potatioib⁹. Q̄ng sc̄at vacuū cē vt hic loc⁹ vacat. Sedes ap̄tēa vacat. i. nō ē papa. S̄z vacat impsonaliter captū. i. ociosū esse: vt vacat mihi audire inepias tuas: nō vacat mihi audiare nugas tuas. Inde dr̄. Vacatio et vacantia: et el̄ tempus quo exerce tur studia. Inde etiam Vacuna id est dea vacantiarum. vñ horatina hec ego dictabā post h̄nē putre vacune. **Q**ū. Utru dūs possit absolute pon-